

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De ecclesiae praesidibus, qui fuso sanguine, veram quam professi sunt
pietatem, ostenderunt. Cap. XXV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

genus propter imperatorum benignitatem remitti relaxariq; debere) tū oculos effodi, alterum crus suffringi solū præcipiebatur. Ista enim apud illos mitia admodū cruciamēta, atq; lenissima supplicia, quibus nos torquerēt videbātur: adeo vt dicēdo explicare nō possimus innumerabilē ferē multitudinē eorū, quorū ob istā impiorū mansuetudinē nō solū oculi dextri sicis antē eruti fuerūt & excisi (quibus euulsis, loca in quibus inerant ferro eandēte exusserunt) sed læui pedes etiā in ipsis flexuum commissuris, cauterio ambulati fuerunt, & prorsus debilitati. Ac postea isti ad æris metalla in singulis prouinciis nō tā ministerii causa, q̄ afflictationis & cruciatus condēnati. Ad extremū autē alii eorum, quos ne recēdere quisquā poterit (strenue enim illorum & viriles res gestę omnem dicendi facultatem euincunt) in alia certamina fortuitu inciderunt.

De ecclesie presidibus, qui fuso sanguine, veram quam professi sunt pietatem, ostenderunt.

CAP. XXV.

His igitur tēporibus illustres & eximii martyres, per vniuersum mundū magna gloria decorati, cū suę mētis, magnitudinis & roboris spectatores, vbiq; nō sine causa obstupescerūt, tū insignia diuinę reuera & inexplicabilis seruatoris nostri potētis indicia, suis recte factis ante omniū oculos statuerunt. Verū quęque nominatim historia prosequi, vt longū, ita vix posse fieri videtur. Attamē inter ecclesiasticos præsidēs, qui in præclaris ciuitatibus martyriū passi sunt, primo omniū tanq̄ in columellas ad piorū memoriā erectas, regni Christi restē, Anthimū episcopū vr̄bis Nicomedensū, qui capitis pœna multatus obiit mortē, inscribamus. Ex martyribus autē Antiochię, Lucianū illius ecclesię presbyterū piis vitę institutis facilē præstantissimum, qui Necomedię etiā, imperatore præsentē, cœleste Christi regnum, primum sermone per apologiam, deinde rebus gestis palam prædicauit. Ex martyribus Phœnicię longe illustrissimos omninoque sanctissimos pastores Christi gregis rationalis, Tyrannionem episcopū ecclesię Tyri, & Zenobiū presbyterū ecclesię apud Sidonē numeremus.

Siluanum

Silvanum etiam episcopum ecclesiarum, quæ erant Emi-
sæ, qui cum aliis in eadem vrbe bestiarum prædo factus,
in martyrum chorum relatus fuit. Verum ambo illi mar-
tyres (quos modo citavi) verbum dei Antiochiæ per
mortis perpersionem magnopere illustrarunt: quorum
alter, Tyrânio népe, in profundos maris vortices demer-
gitur: alter, Zenobius videlicet, medicorū prope summ^o,
tormentis in latera sua incussis tolerāter & placide exit
è vita. Inter martyres qui in Palæstina cæsi fuerunt prin-
cipem locum obtinebant, Silvanus ecclesiarum Gazæ e-
piscopus, de quo supra diximus: Peleus item, & Nilus e-
piscopi Aegypti, antea etiam cōmemorati: quinetiā ma-
gnum decus ecclesiæ Cæsariensis inter istos à nobis nu-
meretur, Pamphilus præbyter, qui vt diximus ex homi-
nibus nostræ memoriæ propter pietatis admirabilitatē
facile primas tulit. Ex illis qui Alexādræ, qui in reliqua
Aegypto, & Thebaidē egregie & præclare occubuerūt,
Petrus ipsius Alexandriæ episcopus diuinū quoddā de-
cus eorū, qui veræ in Christo religionis doctores & ma-
gistri extiterunt, primus hoc loco citetur, & præbyteri
vnà cū illo Faustus & Didius, & Ammoni^o, perfecti Chri-
sti martyres. Phileas item, & Hēsychinus, & Pachumius,
& Theodorus, ecclesiarū, quæ sunt in Aegypto episco-
pi, aliq; præstantes viri præter istos prope infiniti, qui in
ecclesiis regionis & loci cuiusq; vbi habitabāt, multorū
sermone celebrantur. Talis fuit persecutio cōtra nos cō-
citata: quæ ab ecclesiarū euerfione & vastitate initiū sum-
psit: quæq; propterea quòd imperatores variis tēporib^o
eandē renouabāt, indies magis magisq; accreuit: vnde
multiplicia & diuersa fuerunt athletarum pro pietate
dimicantium certamina confecta: innumerabilisq; extitit
martyrum multitudo in singulis prouinciis, quæ à Ly-
bya, per vniuersam Aegyptum, Syriam, & partes versus
orientem, & vndiq; ad oras vsq; Illyrici pertinēt. Nam
ea loca, quæ illis iam demonstratis, adiacent, vt Italia
tota, Sicilia, Gallia, & quæ ad solem occidentem ver-
gunt, & ad Hispaniam, Mauritaniam, & Affricam se
porrigunt, vbi non duobus primis annis integris impe-
rū persecutionis sustinuerāt, celerrime clementi dei ob-
scuri, sunt pacē & pacis tranquillitatem consecuti: quan-

Quod quidem caelestis providentia tandem ob vitæ innocentiam, & fidem, illorum miserta est.

Quales fuerunt pietatis inimici, & de iis quæ acciderunt illis, qui à nostra religione alieni erant.

CAP. XXVI.

DEinceps in hoc libro, qui est adhuc in manibus scelerum contra nos admissorum palinodiam, id est, retractationem iis, quæ supra posui aduectam: & ea quæ ab initio persecutionis contigerunt (quæ sane hæc historiam perlecturis vtilissima fore puto) simul exponam. Ante persecutionis tempestatem contra nos ab imperatoribus Romanis excitatam, quanta bonorum affluentia status imperii frueretur, quamque prospere & feliciter cum eo actum esset, dum benigno erant & placido animo erga nos affecti, quæ dicendi vis potest satis perspicue explicare? præsertim cum qui summam totius imperii administrarent, ad decimum imperii annum, quintam ad vigesimum, festis, & celebri conuentu, splendidissima pompa, & festiua lætitia honorificè triumpharint, & cum pace constante & firma, omnino vitam degerint. Sic igitur cum potestas in dies singulos sine impedimento magnas faceret progressiones, ex insperato pace aduersum nos commutata, sæuum, & crudele persecutionis bellum concitarunt. Et cum secundus iam annus eius tumultus in nos commoti nondum esset completus, facinus quoddam nouum & inauditum in imperio factitum, eius statum penitus commutauit evertitque. Nam qui primus nostrarum ærumnarum author erat, Diocletianum dico, in tam lethalè & pestiferum morbum delapsus est, vt meus inde de statu suo deturbaretur: & propterea cum ille ipse, tum alter Valer. Herculium Maximianum intelligo, qui secundas post illum in imperio obtinebat, imperii honore vt supra diximus deposito, plebeium & priuatum vitæ genus sibi delegit. Ac vix ista erant confecta, cum totius imperii status dissensione in duas partes diuisus fuit: res plane eiusmodi, qualem non aliquando obtigisse memoriam proditum est. Non
longo